

Růže, šeřík a vlhká mozaika.

Do bosých chodidel mě trochu tlačila tvrdá, kamenná dlažba a podobně uklidňující byla i voda, stékající mi po zádech a po pažích. Vzduchem se nesla opojná vůně šeříku a růží, rozkvetli nádherně. Jistě, déšť byl poslední dobou velice vydatný, ale nikdo nečekal, že květů bude tolik.

Potichounku jsem pozvedl obě ruce před sebe a zaposlouchal se do šumění větru. Kvílel, skutečně kvílel, neboť kolem byla spousta škvír a otvorů, mezi kterými mohl hvízdát a naříkat. Žádný pták se neozýval, žádný člověk nepřišel. Jak se dalo čekat. Tohle nebylo místo, kam by někdo chodil. Jen Já a Smrt. I přesto mi tady bylo krásně, vůně květů, déšť, který mě hladil a vznešenost, která doprovázela tento okamžik. Málem bych řekl, že to byla jedna z těch chvil, jež jsou posvátné.

Cítil jsem, že už je čas skončit. Očištění před bojem mi nikdy netrvalo dlouho. Možná, že staří mistři by mě za to hanili, ale našel by se učitel, který by mi řekl do očí něco takového? Nějakou výtku? Ne. Nikdo takový na světě už přece není.

Slunce se asi schylovalo k západu, pokud se dalo soudit podle teploty. Jistě jsem se mohl mýlit, vždyť mi celé nahé tělo pokrývalo tisíce drobných kapiček, ale já se mýlím málokdy. Zvolna jsem, snad abych se ujistil, vztáhl ruce ke kožené pásce a sundal ji. Oči jsem, samo sebou, nechal zavřené.

Otáčel jsem hlavou tak, abych někde zachytil zářivý stín hřejivého kotouče, ale viděl jsem jen tmu. Takže jsem měl zase pravdu. Mimoděk jsem zkřivil tvář v napodobenině úsměvu, napodobenině, protože od té doby co mi jeden z mých protivníků roztrhl tvář, mi to moc nejde.

Tak. A už to opravdu trvalo moc dlouho. Povinnost volá. Ztuhlé kotníky se pozvolna napjaly, kolena odlepila od vlhké země, stehna táhla vzhůru celou moji váhu a v jediném okamžiku svůj úkol dokončila. Stál jsem.

Velice zvolna jsem přešel oběma dlaněmi po obličeji, abych setřel kapičky vody. Pak přišel okamžik, jehož jsem se obával a na nějž jsem se zároveň těšil. Otevřel jsem oči.

Málem jsem vykřikl bolestí a šokem, na vteřinu se mi zdálo, že jsem pořád slepý. Ostré bílé světlo jakoby mi vypalovalo nedávno zregenerovanou sítnici a hrozilo udeřit i do oblastí, skrývajících se za ní. Ano, dokonce i hluboko v hlavě jsem cítil silnou bodavou bolest.

Naštěstí to brzy přešlo a já viděl. U všech bohů a démonů, zase jsem, po dlouhých měsících viděl! Nikdo, kdo nebyl nikdy slepý, nepochopí, jak nádherný pocit to je – znovu se dívat na svět.

Slunce jsem nemohl vidět, protože se schovalo za pobořenou věž, tedy, jedinou stěnu, která z věže zbývala. Čas jsem ale spletl, ještě úplně nezapadlo. Zvláštní... Byl jsem si tak jistý.

Stál jsem na prostorném nádvoří, obklopeném ze všech stran pobořenými zdmi, které snad kdysi bývaly katedrálou, klášterem, nebo tichým svatostánkem všech tří bohů. Dnes však nezbylo skoro nic, kde to jen šlo, rostl šeřík, vytrvalý a krásný plevel, nebo divoké popínavé růže. Ze stále šedivějšího nebe se vytrvale snášel jemný déšť, skoro jakoby mě bohové hladili. To je dobré znamení. Dnes zemřu se cítí.

Dlažba byla krásná, mozaika lesknoucí se vodou zobrazovala desítky mýtických motivů, milostných, válečných, i takových, o kterých jsem nikdy neslyšel. Řekl jsem krásná? Ano, kdysi snad. Dnes ji ale zohavily dláta vykradačů hrobů a jiných mrchožroutů, když vylupovali

polodrahokamy pro jejich cenu, nebo obyčejné kamínky, z obyčejného rozmaru. Přemohl jsem vztek a uklidnil bušící srdce. Krása je jedna z mála věcí, pro které má smysl žít, a proto mě rozčiluje, když si ji někdo nevážší. Ale i přesto musím tuto pohanu vydržet a zůstat klidný. Čeká mě přece boj.

Abyste rozuměli, nemám jméno. Už ne. Říkají mi Šampion, nebo Vyvolený. Jeden ze Tří do mě kdysi vdechl část svého ducha a síly. Ale už jsem na světě příliš dlouho. Udělal jsem příliš chyb, viděl příliš věcí a příliš mnoho lidí poslal k Beliarovi. Byl čas jít, byl čas to všechno skončit.

Zlehka jsem obešel vyschlou kašnu, korunovala ji najáda s uraženou hlavou. Pod obloukem mramorové nádrže, aby na ně nedosáhl déšť, mi uložili moje věci.

Všechno bylo na svém místě, jak jsem s uspokojením shledal. Nejprve oblečení. Ačkoli by mi to nijak nevadilo, nesluší se účastnit se souboje nahý. Když bojujete s bohy a pro bohy, musíte jim nějak vzdávat úctu.

Kolem pasu jsem si tedy obvázal bederní roušku z jednoduchého plátna, už dávno jsem se vzdal veškerého přepychu a zdobení. Ačkoli se to nejprve může zdát zábavné, nebo příjemné, velice rychle vás to omrzí. Nejkrásnější je totiž vždycky to nejjednodušší.

Nasoukal jsem se do hnědých kalhot, ze stejného materiálu. Byly mi trochu velké, musel jsem se tedy opásat a přes holou kůži na ramenou přetáhnout dva kožené řemeny, na nichž se houpala prostá odřená pochva a meč. Ano, můj meč... Krásná zbraň. A dokonalá.

Nic víc nebylo potřeba, proto jsem to nechal ležet. Měch vína mě málem rozesmál. Bylo to od těch malých, naivních a zoufalých lidí šlechetné, že mi ho sem položili. Ale poněkud hloupé. Rušilo to tu. Překáželo.

Ale co se dá dělat. Nyní již byla naprostá tma – snad mi bylo také trochu chladno. Mrhnutí ale utichlo, zůstala jen ta tichá, vlídná atmosféra, jakou má svět vždycky, když zaprší. Země blaženě vzdychá, je kyprá a příjemně uklidněná, jako po milování. Listy stromových velikánů se chvějí pod tíhou kapek, které nemohou věčně udržet a které si s nimi v jakési blažené rozkoši pohrávají, každou chvíli hrozí sklouznutím dolů a roztrštěním se o zem, dokud ale nezavane vítr, neodvážší se zhoupnout dolů doopravdy, protože dobře vědí, že by to znamenalo jejich smrt.

Říkal jsem vám už, že vločky sněhu vypadají jako nedopatřením spadlí andělé?

Na tom ale nezáleží. V tom okamžiku mi to jen blesklo hlavou a pak zase pominulo, protože jsem měl důležitější věci na práci. Čekala mě služba, služba bohům a jejich zákonům. Protože tak je to nakonec vždycky. Je to služba a sudba, která rozhoduje o našich životech. A jediným cílem je naši sudbu naplnit, a dokonat naši službu.

Poklekl jsem a čelem se dotkl země. Tak by se lidé měli modlit, ne jako dnes, kdy se buď strachy krčí před pozlacenými oltáři, nebo pohrdavě, se vztyčenou hlavou a rovnými zády dávají najevo bohům, co si o nich myslí. Já tak přece činit nemohl. Musel jsem se modlit tak, jak se modlili naši předci. Důstojně a přece s úctou.

Ptáte se, jaká je důstojnost v takovém postoji? Když se dotýkáte čelem mokré dlažby a pěsti máte položeny na spáncích? Ohromná. Když takhle dokážete vydržet bez pohybu, bez chyby, klidně i několik hodin, pochopíte.

Tak jsem se tedy modlil. Neprosil jsem, ani za sebe, ani za jiné. Vzdával jsem dík. Tiše, bez zpěvů a litaní, se zavřenýma očima. A přece jsem cítil, že bohové jsou blízko. Že se dotýkají země, potichu a jemně, že mě pozorují a že se chtějí dívat, jak se jejich krev, která mi tepe

v žilách, rozlije po poničené mozaice.

A proč taky ne? Vždyť jsem jejich. To oni mě pozvedli z prachu, to oni mě vyzvedli na jejich úroveň, to oni mi ukázali, jak vládnout mocí, kterou mi svěřili. Patřím jim. Nemohu jinak, tohle místo se mi možná stane hrobem, ale já do něj ulehnu dobrovolně. A s radostí.

V uších mi hučelo, na čele vyrazil pot. Nejen země se dotýkali, nyní jsem i já cítil na svých nahých zádech jejich neviditelné prsty. Bylo to krásné, ale trochu děsivé. Došlo mi ale, že jsem žil jen a jen kvůli tomu.

Jemné chloupky v zátylku se mi najednou vztyčily a srdce rozbušilo. Někdo stál za mnou, někdo, od koho mi hrozilo nebezpečí. Někdo, kdo nesl mou smrt.

Ano, v prvních vteřinách jsem se polekal a málem vyskočil na nohy. Ale mohl by na mě někdo vztáhnout ruku, když se oddávám bohům? Každý, kdo se dostal na tohle místo, si musel uvědomovat jeho posvátnost. Musel cítit vzdálený pohled Innose, Pána Býků, myšlenky boha-krkavce Beliara, které prostupovaly okolí jako jedovaté podhoubí a mocnou sílu Adanovu, která se zvolna vznáší ve větru a čas od času políbí zemi.

Proto jsem se uklidnil. Spolehl jsem se na bohy. A navíc, vždyť jsem sem přece přišel zemřít, nebo snad ne?

Pomalu, snad i příliš pomalu, jsem dokončil modlitbu a předepsaným způsobem vstal. Nyní jsem se mohl podívat svému sokovi do tváře.

Překvapilo mě, jak je mladý. A krásný, dosud nezjizvený nesčetnými boji, dosud nepoznamenaný smrtí svých blízkých. Měl souměrnou, trochu dětskou tvář s tmavými kadeřemi, jež se temně leskly v dohasínajícím světle. Na bronzové kůži se skvělo rituální tetování, sám jsem jedno takové také měl. Oblékl se obřadněji než já, až jsem se málem zastyděl, přesně po vzoru starých mistrů – suknici dlouhou až ke kolenům, zlacená čelenka a kožené nátepníky.

mlčel, s hlavou lehce skloněnou a přivřenýma očima, uvědomil jsem si, že je to projev úcty a pousmál se. Rozuměl jsem mu, byl si svým vítězstvím stejně jist, jako já svou smrtí. A stejně jako mě ho to těšilo. Nikoli pro vítězství samotné, ale proto, že mu tak kázala sudba. V tom je naše jediná svoboda, přijmout osud, který nám bohové nachystali.

Jediné, co mě rozčarovalo, ba i zklamalo, byl pach voňavky, který se kolem něj vznášel a oholená tvář. Víím, v nížinách a na ostrovech je tomu jinak, ale tam odkud pocházím, se vousy považovaly za znak mužnosti a voňavky byly neznámé. Ačkoli on si je nevzal, viděl jsem v jeho uchu několik dírek pro náušnice a na jinak snědých rukou bledší místa, kde nosil náramky a zdobné pásky.

Už dávno jsem si zvykl, ale tradice svých otců si s sebou nese každý po celý život. Vždy jsem nosil vousy, nikdy jsem neměl žádný šperk.

„Veliký.“ Zaseptal chlapec a uklonil se. „Přišel jsem.“

Pokýval jsem hlavou a oplatil mu úklonu. Vždyť tady jsme si byli rovnocenní, už to nebyl žák a já už nebyl mistr. Teď a tady jsme se měli stát soupeři.

„Vidím, že jsi tady. Čekal jsem tě.“ Dokončil jsem starobylý pozdrav. Pozdrav učitele a žáka. Nyní ceremoniál končil, ale ani jednomu z nás se ještě nechtělo začít bojovat. Mladík sklonil hlavu a zeptal se: „Veliký, jak dlouho již sloužíš bohům a vyplňuješ jejich přání?“

To byla dobrá otázka. Bystrá. Ale nemohl jsem na ni odpovědět. Co je to čas? Vždyť jenom bohové mohou rozhodnout, kolik ho bude a jak s ním naložíte. Přesto jsem mu odpověděl, jak jsem uznal za vhodné. Co nejpřesněji.

Hladově jsem se podíval do jeho očí, abych spatřil úlek, nebo zděšení. Znovu mě potěšilo, že je klidný. Vždyť to v hloubi duše věděl, že i on bude jednou stát na tomto místě a řekne něco podobného stejně mladému válečníkovi, jako je nyní on.

„Můj pane,“ zeptal se podruhé, „je služba těžká? Nalezl jsi v ní radost?“

A ještě jednou jsem užasl. Buď je skutečně chytrý, nebo ho nějaký mudrc poslal, aby zjistil odpověď. Ale spíše to první. Ti, kdož jsou vyvoleni, přece nemohou být prostřácci. Už od dětství v nich musí být přítomnost smrti, ke které jsou předurčení a tvrdé síly, kterou budou vládnout. Proto jsem odpověděl i tentokrát.

„Je těžká. Je dlouhá, strastiplná a plná bolesti.“ Tentokrát se už trochu zachmuřil, možná si až do teď myslel, že ho čeká život hrdiny, takový, o jakém sní každý mladík a i ne jeden starší. Ještě jsem ale neskončil.

„Je zlá a temná, ale jediná správná. Je svatá, je božská. Je to to jediné, co můžeš dělat, abys našel sám sebe. Je to jediný způsob, jak naplnit svoji sudbu.“

Přikývl a znovu se uklonil, ještě hlouběji, než prve. Očekával jsem ještě třetí otázku, jenže ta nepřišla. Jen odstoupil pár kroků dozadu, stále s ohnutými zády, a zvolna vytáhl meč. Ne takový, jako můj. Byl z Nížiny, takže se podobal spíše šavli s dlouhou rukojetí.

Takže je to tady. Prolijí krev, buď svou, nebo toho mladíka. A bohové se na to budou dívat a po právu odmění vítěze. Stane se tak, jak chtějí.

I já jsem tasil. Vzduchem zavířila má čepel, požíračka králů, ničitelka draků, zhouba Prvorozených, matka všech mečů. Stanul jsem v prvním ze šermířských postojů, takový, jaký se každý naučí hned první lekci. Ještě než doopravdy začneme, chtěl jsem si ho vyzkoušet.

Budoucí vyvolený přistoupil na moji hru a udělal to samé. Kdo vyrazí první? Věčná otázka všech soubojů světa.

Čekali jsme dlouho. Velmi dlouho, nastala již opravdová tma. I přesto ale bylo vidět, měsíc zoufale zářil skrze protrhané mraky, skvěl se ve své plnosti a zaléval svět stříbrným světlem, které mě do očí páliło méně, než to sluneční a které se odráželo na ocelových čepelích našich mečů krásněji, než kdy předtím. Ano, těsně před smrtí vidíte krásu nejzřetelněji.

Nevydržel. Další zklamání. Zhoupl se v bocích, naznačil mi, že se chystá zaútočit a rozběhl se směrem ke mně. Vyrazil jsem mu vstříc.

Viděli jste už někdy takový souboj? Nemyslím rvačku, nebo bitku o pár zlatých, ale opravdový souboj, kde se spolu utkají jen ti, kdož jsou toho hodni? Jestli ne, povím vám, jak to vypadá.

Bojovníci se rozeběhnou naproti sobě, nesmí uhnout, nesmí se zastavit, až když je po všem. Oba mají jen krátký okamžik na to, aby zasáhli toho druhého, nebo aby se vyhnuli jeho ráně. Vše záleží na šikovnosti a zkušenosti, nikoli na prchavém štěstí. Když se minou, jeden z nich musí padnout k zemi mrtev. A pokud ne, postaví se proti sobě ještě jednou. A ještě jednou. Tolikrát, kolik bude třeba na to, aby jeden z nich padl.

A to teď čekalo jednoho z nás. Napjal jsem všechny svaly, po špičkách se rozběhl vpřed. Nekřičel jsem, ani on ne, nehodilo se to, neboť vše co jsme konali, bylo svaté. A svátost, si vyžaduje úctu.

Na poslední chvíli, když už jsem byl skoro u něj, jsem sebou škubl do strany, tak, že mě minulo přímé bodnutí mého soka, a mohl jsem sám udeřit. Zasáhl jsem ale? To jsem nevěděl, neslyšel jsem výkřik, necítil odpor, jaký klade tělo čepeli. Nemohl jsem se ale podívat, bylo potřeba běžet dál, vyměnit si místa.

Až tam, kde předtím stál on, jsem se otočil. Nepadl k zemi, stál, ale meč držel sklopený a ruka mu visela k zemi. Na dlažbu odkapávala temně rudá krev.

„Zklamal jsem tě, Veliký?“ zachraptěl se strachem v hlase.

„Ještě ne.“ Zalhal jsem a pozvedl meč. Ano, jistěže mě zklamal. Čekal jsem přece smrt a on mi ji neposkytl. Napadlo mě, že ho možná budu schopen porazit. Že budu moci žít ještě předlouhé věky, sloužit dál, dojít tam, kam nikdo nedošel, pobít více nepřátel mého boha než všichni ostatní a žít. Mohl bych se znovu podívat do rodné vesnice, co se tam změnilo, a co zůstalo stejné. Mohl bych navštívit hroby starých přátel, promluvit si s žáky svých dávno mrtvých mistrů a pohladit tvář dcery muže, který mi kdysi přísahal věrnost.

Ano. Dnes nezemřu, vždyť já musím žít. Je toho ještě třeba mnoho vykonat, pro mě, i pro druhé. Nesmím dovolit, aby se stal tenhle nevinný mladíček mým nástupcem, nesmím dát osud světa, osud svého lidu, do jeho rukou. Musím ho zabít, to on dnes zemře a já budu žít. To jeho tělo sežerou krkavci a to jeho krve se nasytí bohové. Tak to bude.

Bylo na mě, abych zaútočil. On už svou povinnost splnil. Pozvedl jsem tedy meč do výšky, uklonil se a podruhé vyrazil vpřed. Nepatrnou chvíli se ani nepohnul, jakoby mě neviděl, jakoby myslel na něco jiného, nebo jakoby s někým mluvil. Pak se ale rozběhl i on.

A znovu se vše opakovalo. Znovu jsem provedl jednu ze svých fint, naznačil bodnutí do nohou a doopravdy sekl po hlavě. Cítil jsem, jak moje čepel cosi odtíná, nevěděl jsem ale co, neboť mé zbrani nekladly kosti větší odpor, než papír.

Znovu jsem stál na místě, které jsem si vybral k modlitbě a k souboji. Znovu jsem se zvolna otočil a pohlédl na nepřítele. Chtěl jsem vidět jeho tělo ležící na zemi a cítit, jak se má sudba ještě jednou oddálí. Nakonec jsem tak přece jenom chtěl.

Jediná tmavá kadeř se dotkla mozaiky. A následovala ji jediná kapka krve. Chlapec se usmíval.

A v tu chvíli jsem ucítil bolest. Meč mi vyklouzl z ruky a hlasitě třískl o zem. Tělo se samo ohnulo, přestalo mě poslouchat a já klesl na kolena. Tiše, jako zloděj plazící se tmou, mi z břicha prýštila krev. Má sudba se nakonec naplnila.

A znovu jsem si uvědomil, že tak je to nejlepší. Že nyní mohu na všechno s klidem zapomenout, dát sbohem světu a odebrat se do zásvětí, aby mě bohové soudili a pak dali milost.

„Nezklamal.“ Zašeptal jsem a usmál se. Ještě tu ale byla jedna věc. Ještě vše nebylo úplné.

„Dokonči to.“ Řekl jsem. Hlasitě, tak aby mě slyšeli i Nesmrtelní.

„Není tu sekera.“ Sklonil mladík hlavu, jakoby se omlouval. „Ani palice.“

„Vezmi kámen. Prosím.“

Přikývl, odhodil meč a ze země, kde se mísila krev a voda, zvedl kus rozpadlé sochy.

Přistoupil ke mně, poklekl. To už jsem jen ztěžka oddechoval a ležel na boku. Stále jsem ale žil. To co se pak stalo, bylo nutné.

„Zavři oči, můj pane.“ Zašeptal a zraněnou rukou objal mou hlavu. V uších mi hučelo, cítil jsem krev v ústech a bohy nade mnou.

Třikrát mě uhodil kamenem do spánku. Třetí ránu jsem už necítil.